

AQUELLS SANTBARTOMEUS (1981-1993)

Quan em pos a recordar com he viscut al llarg dels anys els “meus” santbartomeus, sempre pens que hi va haver una etapa, la dels anys 1981-1993, en què vaig tenir la sort de viure'ls de forma especial i intensa, ja que exercia de corresponsal del diari *Menorca* i em va tocar, any rere any, preparar i coordinar l'edició especial que el diari feia amb motiu de les festes de Sant Bartomeu.

Abans del 81 havia passat pels santbartomeus de la infància i la joventut, i per a mi les festes de Sant Bartomeu eren les més importants de l'any, és clar!, però passaven com un buf, començaven i acabaven amb la programació que es duia a terme durant pocs dies.

Açò va canviar radicalment el primer estiu que vaig fer de corresponsal i havia de preveure amb molta antelació què dir, què escriure sobre Sant Bartomeu. Havia de cercar gent que m'expliqués com vivia les festes, com les preparava, com les fotografiava, com les pintava, com en feia poesia o literatura.

I així va ser com va començar per a mi una nova forma de viure Sant Bartomeu, de començar a respirar la màgia d'un ambient únic molt abans de l'arribada de l'agost. Al principi em pesava la responsabilitat, pensava que no me'n sortiria, però a mesura que passaven els dies i començava a parlar amb la gent, m'adonava que tot era més fàcil del que havia previst i la imatge que tenia al cap, el que volia transmetre a través de l'especial del *Menorca*, s'anava configurant.

Vaig començar a assimilar que per escriure sobre les festes només feia falta apropar-me a la gent i escoltar-la. M'anaven transmetent records, vivències, sentiments... Segons l'edat de les persones amb qui rallava intuïa molta nostàlgia, i vaig conèixer també com es vivia Sant Bartomeu abans i després de la guerra, com havia anat evolucionant, mantenint però intacta l'essència heretada dels avantpassats.

Aquella feina em va dur a conèixer caixers i caixeres; aquestes, la gran novetat de principis dels anys setanta. Vaig conèixer persones que feien la festa des de dalt d'un cavall i d'altres que la feien posant-se davall les potes per fer-los botar. I els músics de la banda, què seria Sant Bartomeu sense la música?, gent que preparava les festes d'una forma discreta, persones que contribuïen amb mil detalls perquè el programa fos tot un èxit. I tothom ho feia amb el mateix sentiment i amb molta il·lusió.

Un bon dia, emperò, vaig decidir posar un punt i final a aquella etapa i amb ella es van acabar aquests santbartomeus tan especials. De les tretze edicions sobre les festes patronals de Ferreries del *Menorca* que vaig tenir la sort de coordinar, en tenc molt bon record, un record que amb el temps he anat valorant més i més. Vaig aprendre moltes coses i, el més important per a mi, aquella etapa em va fer descobrir una evidència: l'essència de la nostra festa roman garantida mentre tots els ferrerienys i ferrerienques la seguim vivint, estimant i transmetent als nostros fills i néts.

Joana Febrer
Regidora de Cultura i Festes